

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 379/2024-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], zastúpeného JUDr. Jiřím Martausom, advokátom, 1. mája 113/19, Liptovský Mikuláš, proti postupu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. IV/2 Gn 69/24/1000, postupu Krajskej prokuratúry v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 3Kn 147/24/3300 a postupu Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby [REDACTED] takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. júla 2024 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 16 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 3 a 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v záhlaví označeným postupom označených porušovateľov. Navrhuje zrušiť upovedomenie generálnej prokuratúry sp. zn. IV/2 Gn 69/24/1000 z 30. apríla 2024 a vrátiť vec na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby [REDACTED] (ďalej len „ústav“). Sťažovateľ namietal zaobchádzanie s ním príslušníkmi ústavu na krajskej prokuratúre, ktorá jeho sťažnosť z 19. marca 2024 vybavila odstúpením na vybavenie ústavu pod č. k. 3Kn 147/24/3300-3 z 26. marca 2024. Písomný podnet sťažovateľa zo 7. apríla 2024 vybavila generálna prokuratúra upovedomením z 30. apríla 2024.

3. Generálna prokuratúra v upovedomení uviedla, že podanie sťažovateľa zo 7. apríla 2024 bolo vyhodnotené ako podnet podľa § 31 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení

neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) na preskúmanie zákonnosti postupu prokurátora krajskej prokuratúry povereného výkonom dozoru nad zachovávaním zákonnosti v miestach, kde sú držané osoby pozbavené osobnej slobody v rámci ústavu. Podaním z 19. marca 2024 sťažovateľ totiž žiadal preskúmať zákonnosť postupu príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže (ďalej len „ZVJS“) z dôvodov a) zámerného poskytovania nesprávnej stravy, b) nerešpektovania žiadosti sťažovateľa o vydanie jedálneho lístka v tlačenej podobe, c) bezdôvodného odopretia príborového noža, d) bezdôvodného odopretia využívania kultúrnej miestnosti. Prokurátor krajskej prokuratúry odstúpil podanie ústavu na postup podľa § 65da a nasl. zákona č. 4/2001 Z. z. o Zbore väzenskej a justičnej stráže v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ZVJS“). Tým prejavil právny názor, že konanie, ktorým malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniam jeho práv, predstavuje možné porušenia povinností zo strany konajúcich príslušníkov ZVJS zaradených v ústave, nie však také, ktoré by umožňovalo predbežné posúdenie ako podozrenia z naplnenia znakov trestného činu mučenia a iného neľudského a krutého zaobchádzania či iného trestného činu. Toto posúdenie treba podľa prokurátora generálnej prokuratúry považovať za správne. Aby bolo možné hypoteticky uvažovať o naplnení pojmov vyžadovaných § 420 Trestného zákona, muselo by ísť o dlhodobejšie systematické konanie závažnejším než popisovaným spôsobom zasahujúce do základných práv sťažovateľa. Keďže nejde o podozrenie z trestného činu a namieta sa konanie príslušníkov ZVJS, rozhodol prokurátor krajskej prokuratúry v súlade so zákonom, že podanie postúpil na konanie príslušnému ústavu.

4. Prokurátor generálnej prokuratúry dodal, že pôvodný podnet z 19. marca 2024 z obsahového hľadiska nesmeroval k prijatiu opatrení prokurátora, ale ústavu (namietal sa nezákonný postup príslušníkov ZVJS, ktorý by mali podľa § 65da ods. 1 a 2 a § 65db ods. 1 zákona o ZVJS preskúmať ich nadriadené zložky v ZVJS), a preto podanie sťažovateľa zo 7. apríla 2024 nepredstavuje opakovaný podnet, ale iba podnet podľa § 31 ods. 2 zákona o prokuratúre. Prokurátor krajskej prokuratúry správne postúpil na účely vyhodnotenia a zabezpečenia ďalšieho zákonného postupu podanie ústavu, keďže týmto vecne a miestne príslušným ústavom mohlo byť toto podanie vyhodnotené ako sťažnosť podľa § 65da ods. 1 zákona o ZVJS a v konečnom dôsledku vybavované až na stupni Generálneho riaditeľstva ZVJS. Týmto podaním jednoznačne nešlo o podnet podľa § 31 ods. 2 zákona o prokuratúre, na ktorého vybavenie by bol príslušný prokurátor krajskej prokuratúry. Podanie zo 7. apríla 2024 posúdené ako podnet na preskúmanie zákonnosti postupu prokurátora krajskej prokuratúry neobsahuje žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali potrebu prijatia akýchkoľvek opatrení zo strany nadriadeného prokurátora, a preto ho ako nedôvodné odložil.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Neposkytovanie stravy primeranej zdravotnému stavu, a tým nemožnosť jej používania odsúdeným, neumožnenie si vopred zabezpečiť primeraný druh potravy z vlastných zdrojov, čo spôsobuje až hladovanie, je porušením zákazu neľudského a ponižujúceho správania. Porušovanie uvedeného zákazu je znásobované aj tým, že ak bola odsúdenému poskytnutá vhodná strava, tak mu nebolo umožnené konzumovať ju štandardným jedáľenským príborom. Sťažovateľovi nebola v mnohých prípadoch poskytnutá náhrada za vydávanú (pre neho zdravotne nevhodnú) stravu

a neposkytnutím jedálneho lístka s primeraným časovým predstihom mu nebolo umožnené kúpiť si vo väzenskom bufete zodpovedajúcu náhradu.

6. Nedôvodné neposkytovanie priestoru na kultúrne, športové a záujmové činnosti, ktorý ústav má k dispozícii, v primeranom rozsahu nie je len neľudským a ponižujúcim zaobchádzaním, ale priamo postupom v rozpore s § 33 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 368/2008 Z. z., ktorou sa vydáva Poriadok výkonu trestu odňatia slobody, v znení neskorších predpisov.

7. Základné právo na súdnu ochranu bolo porušené tým, že prokurátori krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry vecne nepreskúmali argumenty sťažovateľa uvádzané v jeho písomných sťažnostiach.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní ústavný súd potom preskúmal, či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 13 dohovoru:

9. Sťažovateľ v prvej časti petitu namieta postup generálnej prokuratúry a krajskej prokuratúry spočívajúci v nezabezpečení účinného vyšetrenia zlého zaobchádzania podľa čl. 16 ods. 2 ústavy a čl. 3 dohovoru, ktoré má predstavovať porušenie základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 13 dohovoru. Ústavný súd pripomína, že právo na účinné vyšetrenie zlého zaobchádzania je obsiahnuté v čl. 16 ods. 2 ústavy, resp. v čl. 3 dohovoru, v zmysle judikatúry predstavuje procesnú stránku tohto práva, resp. zákazu. Nespočíva v práve na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani v práve na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru (k aplikovateľnosti tohto práva sťažovateľ neuviedol žiadne právne dôvody, pozn.). Z týchto dôvodov námietka sťažovateľa vybočuje z rámca ním označeného práva. Táto časť petitu nie je ani prepojená s odôvodnením sťažnosti, pretože sťažovateľ v časti II.2 uvádza len námietku uvedenú už v bode 7. Pri viazanosti rozsahom a dôvodmi ústavnej sťažnosti (§ 45 zákona o ústavnom súde) navyše u sťažovateľa zastúpeného advokátom dospel ústavný súd k záveru, že ústavná sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená. Dôvodom je neaplikovateľnosť označených práv, resp. článkov ústavy a dohovoru na vymedzený predmet prieskumu (*ratione materiae*). Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

10. Ak by aj ústavný súd vychádzal len z odôvodnenia ústavnej sťažnosti a z námietky o porušení základného práva na právnu ochranu vecným nepreskúmaním argumentov sťažovateľa uvedených v jeho sťažnostiach, záver ústavného súdu by bol v zásade rovnaký. Generálna prokuratúra totiž v upovedomení z 30. apríla 2024, ktorým zavrhla svoj predchádzajúci postup spočívajúci v prieskume zákonnosti postupu prokurátora krajskej prokuratúry, detailne uviedla dôvody, prečo považovala postup krajskej prokuratúry ústiaci do postúpenia podania z 19. marca 2024 ústavu

na ďalšie konanie podľa zákona o ZVJS za správny. Toto odôvodnenie zároveň obsahuje zákonom predpokladané dôvody (posúdenie podania z 19. marca 2024 ako sťažnosti podľa § 65da ods. 1 a 2 zákona o ZVJS a jej odstúpenie ústavu), pre ktoré bližšie nezaoberala sa argumentmi sťažovateľa v uvedenom štádiu a procesnom rámci nepredstavovalo porušenie základného práva na inú právnu ochranu, ale postup v súlade so zákonom.

11. Obsahom tohto základného práva je oprávnenie, aby sa prokuratúra podnetom sťažovateľa, resp. opakovaným podnetom, prípadne ďalším opakovaným podnetom náležite zaoberala a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumela. Porušiť toto právo môžu tieto orgány vtedy, ak by podania sťažovateľa ignorovali alebo nevenovali im pozornosť zodpovedajúcu ich povinnostiam (obdobne napr. III. ÚS 324/05). Súčasťou tohto práva podávateľa podnetu ale nie je právo, aby príslušné orgány prokuratúry jeho podnetu (podaniu) vyhovel (m. m. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03, III. ÚS 133/06, III. ÚS 24/2012). Sťažovateľ však neuvádzal relevantné námietky k obsahu upovedomenia z 30. apríla 2024. Neuviedol, prečo v ňom uvedené právne závery z hľadiska označeného základného práva na inú právnu ochranu nemôžu obstať.

12. Argumenty sťažovateľa by preto po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nemohli ústavný súd viesť k záveru o porušení základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom generálnej prokuratúry v konaní sp. zn. IV/2 Gn 69/24/1000, ktorý bol zavŕšený upovedomením z 30. apríla 2024. Z rovnakého dôvodu preto ústavný súd odmieta ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti postupu krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 3Kn 147/24/3300, pri ktorej je súčasne daný aj dôvod odmietnutia ústavnej sťažnosti pre nedostatok právomoci ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde, keďže právomoci ústavného súdu predchádza (predchádzala) právomoc generálnej prokuratúry.

III.2. K namietanému porušeniu čl. 16 ods. 2 ústavy a čl. 3 dohovoru:

13. V druhej časti petitu sťažovateľ namieta porušenie práv, resp. zákazu vyplývajúceho z čl. 16 ods. 2 ústavy a čl. 3 dohovoru (hmotnoprávny rozmer) postupom ústavu, krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry.

14. Sťažovateľ sa obrátil na krajskú prokuratúru s návrhom na začatie konania o podnete podľa § 31 a nasl. zákona o prokuratúre z 19. marca 2024. Z aplikovateľných zákonných ustanovení však vyplýva (ako bolo sťažovateľovi oznámené v rámci vybavovania jeho podania krajskou prokuratúrou s konečnou verifikáciou generálnou prokuratúrou), že namiesto toho mal sťažovateľ postupu ústavu (ako organizačnej zložky ZVJS) vzdorovať podaním sťažnosti podľa § 65da ods. 1, 2 zákona o ZVJS (k čomu fakticky aj došlo z dôvodu odstúpenia podania sťažovateľa krajskou prokuratúrou) a proti spôsobu vybavenia sťažnosti mal využiť ďalší opravný prostriedok, a to žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti podľa § 65dk ods. 1 zákona o ZVJS, o ktorej by v prípade jej negatívneho posúdenia samotným ústavom (rozumej neuplatnením autoremedúrneho postupu) rozhodoval nadriadený orgán, a to Generálne riaditeľstvo ZVJS. V prípade neúspechu aj tohto prostriedku nápravy (teda negatívneho posúdenia žiadosti, ktorou by sa dožadoval prešetrenia vybavenia svojej predošlej sťažnosti ústavu Generálnym riaditeľstvom ZVJS) sťažovateľ disponoval ďalším účinným prostriedkom nápravy, a to podnetom podľa § 31 a nasl. zákona o prokuratúre na vecne a miestne príslušnom orgáne prokuratúry, ktorý mal a mohol posúdiť

zákonnosť postupu Generálneho riaditeľstva ZVJS vrátane zákonosti predchádzajúceho postupu ústavu (týmto orgánom prokuratúry bola krajská prokuratúra; pozri IV. ÚS 626/2023).

15. Proti negatívne mu vybaveniu podnetu podľa § 31 a nasl. zákona o prokuratúre krajskou prokuratúrou sa sťažovateľ mal, resp. mohol domáhať preskúmania zákonosti postupu krajskej prokuratúry opakovaným podnetom podľa § 36 ods. 1 zákona o prokuratúre, ktorý by bola povinná vecne vybaviť generálna prokuratúra.

16. Tým, že tak sťažovateľ nepostupoval a namiesto (v konečnom dôsledku) vyčkania vybavenia jeho sťažnosti podľa zákona o ZVJS záznamom o prešetrení sťažnosti a prípadného podania žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti podľa zákona o ZVJS na Generálnom riaditeľstve ZVJS (ak bol nespokojný so spôsobom vybavenia svojich doterajších podaní nižšími väzenskými orgánmi) využil podnet podľa § 36 ods. 1 zákona o prokuratúre, ktorý adresoval generálnej prokuratúre, docielil stav, keď sa jeho návrhmi/podaniami (v súhrne aj opravnými prostriedkami) vecne nezaoberala ani krajská prokuratúra (ktorá jeho pôvodný návrh na konanie o podnete podľa zákona o prokuratúre odstúpila na konanie o sťažnosti podľa zákona o ZVJS) a ani generálna prokuratúra, ktorá jeho podnet podľa zákona o prokuratúre (cielený na preskúmanie zákonosti postupu podriadenej krajskej prokuratúry) ústavne konformne vyhodnotila negatívne, keď postup krajskej prokuratúry aprobovala.

17. Právomoc na vecné preskúmanie hmotnoprávnych námietok sťažovateľa mal v rámci konania o sťažnosti podľa zákona o ZVJS ústav, resp. iná organizačná zložka ZVJS v súlade s pravidlami príslušnosti vyplývajúcimi z § 65db zákona o ZVJS. Sťažnosť podľa zákona o ZVJS je účinným prostriedkom nápravy (IV. ÚS 626/2023). Sťažovateľ neuviedol bližšie údaje o spôsobe vybavenia jeho podania z 19. marca 2024 ústavom. Pri prešetrovaní splnenia podmienok konania ústavný súd zistil, že ústav vypracoval pod č. ÚVTOSaÚVV-01232/13-IL-2024-9 záznam o prešetrení a odložení sťažnosti 14. mája 2024, sťažovateľ ho prevzal 15. mája 2024. Generálne riaditeľstvo ZVJS na základe následnej žiadosti sťažovateľa vypracovalo záznam o prešetrení žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti pod č. GRZVJS-05057/12-2024-2 so záverom, že ústav vybavil sťažnosť v súlade s predpismi, pričom tento záznam sťažovateľ prevzal 17. júla 2024. Ústavný súd z uvedených dôvodov nemá v súlade s princípom subsidiarity (čl. 127 ods. 1 ústavy) právomoc zaoberať sa vecne námietkami uvedenými v tejto časti ústavnej sťažnosti smerujúcimi proti postupu ústavu a ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

18. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o ústavných sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na princípe subsidiarity. Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto ústavnú sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na prerokovanie. Z uvedeného vyplýva, že v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje inú účinnú ochranu.

19. Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľa je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému

práva alebo slobode, ktorých porušenie sa namieta, a ktorý jej umožňuje odstrániť taký stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody. Postup pri uplatňovaní práv odsúdených je viacvrstvový a prokuratúra zasahuje (v prípade konaní o sťažnosti napravitel'ného porušenia právnych predpisov a interných väzenských predpisov) až následným vybavovaním podnetu, čo predstavuje vyšší stupeň ochrany osôb vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý zároveň umožňuje operatívnejšie zjednanie nápravy v rámci väzenského systému, pričom právomoc prokuratúry zasiahnuť v prípade nezjednania nápravy ostáva zachovaná (rovnako ako až následná právomoc ústavného súdu).

20. Zákon o prokuratúre upravuje aj spôsob vybavovania podnetov príslušnými orgánmi prokuratúry. Podľa § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor vykonáva svoju pôsobnosť v rozsahu ustanovenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány. Podľa § 31 ods. 2 zákona o prokuratúre podnetom sa rozumie podanie, ktoré smeruje k tomu, aby prokurátor vykonal opatrenia v rozsahu svojej pôsobnosti. Podľa § 36 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor alebo ním určený prokurátor. Podľa § 36 ods. 2 zákona o prokuratúre ďalší opakovaný podnet sa vybavuje iba vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti alebo ak tak rozhodne nadriadený prokurátor. Ďalším opakovaným podnetom sa rozumie v poradí tretí a každý ďalší podnet, v ktorom podávateľ podnetu prejavuje nespokojnosť s vybavením svojich predchádzajúcich podnetov v tej istej veci.

21. Ústavný súd považuje za účinný prostriedok na poskytnutie ochrany práv a právom chránených záujmov (v súvislosti s výkonom trestu odňatia slobody alebo v súvislosti s výkonom väzby) podnet podľa § 31 ods. 2 zákona o prokuratúre, resp. opakovaný podnet podľa § 36 ods. 1 zákona o prokuratúre, resp. ďalší opakovaný podnet podľa § 36 ods. 2 zákona o prokuratúre (m. m. IV. ÚS 387/2018, II. ÚS 312/2020, IV. ÚS 79/2021, I. ÚS 576/2023). Podnet (opakovaný podnet, ďalší opakovaný podnet) zakladá povinnosť prokurátora aj nadriadeného prokurátora sa ním zaoberať, vybaviť ho a spôsob vybavenia oznámiť podnecovateľovi. Vynechanie podnetu, opakovaného podnetu (resp. ďalšieho opakovaného podnetu) ako právneho prostriedku nápravy v rámci sústavy orgánov prokuratúry nemožno nahrádzať podaním sťažnosti v konaní pred ústavným súdom, pretože takto by sa obmedzovala možnosť orgánov prokuratúry vo vlastnej kompetencii nielen preveriť skutočnosti, ktoré tvrdí sťažovateľ, ale aj prijať priame opatrenia podľa zákona o prokuratúre, ktoré by účinne napomohli odstráneniu procesných alebo faktických prekážok zákonného postupu (obdobne III. ÚS 854/2016, II. ÚS 312/2020, II. ÚS 242/2024).

22. Ani vo vzťahu k postupu krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry ústavný súd s odkazom na princíp subsidiarity nemohol ústavnú sťažnosť posudzovať meritórne, pretože tieto nemali možnosť posúdiť spôsob vybavenia podania z 19. marca 2024 ústavom (záznamom o prešetrení a odložení sťažnosti č. ÚVTOSaÚVVV-01232/13-IL-2024-9 zo 14. mája 2024), resp. inou organizačnou zložkou ZVJS (záznam Generálneho riaditeľstva ZVJS o prešetrení žiadosti o prešetrenie pod č. GRZVJS-05057/12-2024-2), a tak uplatniť svoju zákonnú právomoc podľa zákona o prokuratúre. Uvedená skutočnosť tak vylučuje právomoc ústavného súdu. Za týchto okolností je potrebné považovať ústavnú sťažnosť sťažovateľa za predčasne podanú, preto ju ústavný súd pri predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

23. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. augusta 2024

Libor Duľa
predseda senátu